

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ' καὶ ε' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΚΑΜΕΡΤΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.
Τὰ πεμπόμενα ἡμῶν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ἀφελουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διακοπὴ μηνιαία τῆς Ἐφ. τῶν Κυριῶν. — Αἱ γυναῖκες δὲν ἔπρεπε νὰ γρά-
σκουν. — Φίλια καὶ Ἔρωσ (ὑπὸ κ. Ἀνθίπης Παλαμήδου). — Γυναῖκες ἰατρικαί
ἐν τῇ ἀρχαιότητι (ὑπὸ δος Αἰκατερίνης Σαμαρτζίδου). — Ἡ ἀλλαγὴ οἰκιῶν.
Ποίας νὰ προτιμῶμεν (ὑπὸ κ. Μονῶν ἱατροῦ). — Δαικὰ ἐκδρομαί. Λουτρά Πα-
λαιῦ Φαλήρου. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συναγαί. — Εἰδοποιήσεις.

ΔΙΑΚΟΠΗ ΜΗΝΙΑΙΑ ΤΗΣ „ΕΦΗΜ. ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ“

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» ζητεῖ παρὰ τῶν εὐ-
γενῶν συνδρομητριῶν καὶ συνδρομητῶν τῆς ἐνδὸς μη-
νὸς ἀδειαν. Ἡ διεύθυνσις αὐτῆς καταπεπονημένη
πνευματικῶς, μὲ ἐξηντλημένον ἐκ τοῦ καύσονος καὶ
τῆς συνεχοῦς ἐργασίας νευρικὸν σύστημα, ζητεῖ ὀλί-
γην ἀναψυχὴν, μικρὰν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ὡς
καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἀνάπαισιν. Οὕτω ἀνακτῶσα
δυνάμεις θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπὸ 1ης 7βρίου τέρπουσα
καὶ διδάσκουσα τὸ πολυπληθὲς κοινόν, ὅπερ ἀπὸ τῆς
ἐκδόσεως τῆς Ἐφ. τῶν Κυριῶν τόσον ἐνθέρμως τὴν
ὑπεστήριξε.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΕΝ ἘΠΡΕΠΕ ΝΑ ΓΗΡΑΣΚΟΥΝ

Αὕτη εἶνε ἡ γνώμη γυναικῶν κυρίας, ἥτις, ὡς γράφει, μόνον
πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις δοκιμάζει ἢ γυνὴ κατὰ τὴν τελευ-
ταίαν περίοδον τοῦ βίου τῆς. Ἡ γυνή, ἐπαναλαμβάνει, μόνον
νέα καὶ ὠραία εἶνε εὐτυχής. Ἡ νεότης εἶναι ἡ ἰσχύς τῆς ἐν
τῇ ἀδυναμίᾳ καὶ τὸ κάλλος ὀπλισμὸς ἀκαταμάχητος. Ἦθελον
νὰ εἰξεύρω, προσθέτει, ἐὰν θὰ κατορθώσητε νὰ εὕρητε τρόπον,
δι' οὗ νὰ μετριάσητε τὴν φρίκην, ἣν ἐμποιεῖ ἡ λέξις γράτα,
ἥτις ὁμοιάζει πρὸς τὴν ταπεινότεραν τῶν ὕβρεων δι' ὑπαρξίν
ἄλλοτε εὐδαίμονα, ἥτις εἰς τὰς δύο συντόμους συλλαβὰς τῆς
περικλείει τόσην ἀπελπισίαν ὅσην καὶ καταφρόνησιν.

Δὲν ἀπαιτεῖται κατόρθωμα, ὅπως νομίζῃ ἡ ἀντεπιστέλλουσα,

ἵνα ἀποδείξωμεν ὅτι κλῆρος τῆς γυναικῶς δὲν εἶναι μό-
νον ἡ πικρία καὶ ἡ ἐγκατάλειψις.

Ὅχι. Εἰς τὸ ὕστατον τῆς ἡλικίας ὄριον ὅπως ἐν τῇ νεότητι
ἢ γυνὴ δύναται νὰ διατηρήσῃ τὰ μέγιστα τῶν ἐλατηρίων τῆς
ζωῆς, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐλπίδα, ἐὰν συνειθίσεν ἀπὸ τῆς
νεότητος αὐτῆς νὰ μὴ ἐξαρτᾷ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐκ τῆς ἰκανο-
ποιήσεως μόνον τοῦ ἐγωῖσμοῦ τῆς, ἐὰν ἔμαθε νὰ ἀφοσιῶται
καὶ νὰ ἀποβαίνει ὁ ἀγαθὸς δαίμων τῆς ἐστίας, τῆς ὁποίας ἐν
τῷ γήρατι ἀποβαίνει ἡ τιμὴ καὶ τὸ γόητρον.

Τὸ γόητρον! μὴ μειδιάτε σεῖς αἱ νέαι καὶ ἰδίαι οἱ νέοι, οἵτι-
νες εἰς τὰς διαυλακούσας τὸ μέτωπον γυναικῶς μάχμης ρυτίδας
δὲν ἐδιδάχθητε νὰ βλέπητε τὰς συγκινητικὰς οὐλάς, ἃς ἀφί-
νουσιν ὅπισθεν αὐτῶν αἱ πληγαὶ τοῦ βίου, αἱ ἀγρυπνίαι καὶ αἱ
μαρτυρικαὶ πολλάκις ὀδύνας τῆς μητρότητος, τὸ πεδίον τοῦτο
τοῦ γυναικείου ἠρωῖσμοῦ, εἰς τὸ ὅποιον πολὺ περισσότερα πί-
πτουσι θύματα ἢ ἐπὶ τοῦ ἰδιοῦ σας τῶν μαχῶν. Μὴ συνο-
φροῦσθε καὶ θεωρεῖτε τὰ γραφόμενά μας θεωρίας, οὐδεμίαν
ἐχούσας σχέσιν πρὸς τὸ γόητρον, ὅπερ δι' ἰσχυρίσθημεν ὅτι ἀπο-
πνέει τὸ γῆρας. Βεβαίως, παραδεχόμεθα μεθ' ὑμῶν ὅτι αἱ ρυ-
τίδες τὰ ὀδυνηρὰ ταῦτα ἔχνη, ἅτινα τὰ τρυφερὰ χεῖλη τῶν
υἰῶν καὶ ἐγγονῶν ὀφείλου νὰ φιλῶσι μετὰ σεβασμοῦ καὶ συγ-
κινήσεως, καταστρέφουσι τὴν ἁρμονίαν τῶν γραμμῶν καὶ τὴν
χάριν τῆς ζωηρότητος, ἣν ἐν τῇ νεότητι θαυμάζουσιν ἐπὶ τοῦ
γυναικείου προσώπου. Ἀλλὰ βεβαίως ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγαθότης,
ἡ εὐγένεια τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς, ἅτινα ἀποτελοῦσι
τὸ κυριώτατον γόητρον πάσης ἀνθρωπίνης φυσιογνωμίας, ταῦτα
ὁ χρόνος, ὁ δῆμιος οὗτος τοῦ παντὸς ὄχι μόνον δὲν καταστρέ-
φει ἀλλὰ καὶ ἐπαυξάνει.

Ἄλλως ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀντεπιστέλλουσας, ὅτι τὸ κάλλος
εἶναι ὅ,τι καθιστᾷ τὴν γυναῖκα εὐδαίμονα, εἶναι ἐντελῶς πεπλα-
νημένος. Τὸ κάλλος εἶναι ἀληθῶς μέγιστον, ἀλλ' ἀνεπαρκέ-
στατον ἐφόδιον, ἐὰν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τῆς ἀγάπης, τῆς στορ-
γῆς καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως, τὰς μεγίστας ταύτας ἀρετὰς τῆς

γυναικείας καρδιάς. Διατί ή μεταξύ άνδρων φίλια δέν έχει ποτέ την γλυκύτητα τής γυναικείας άφοσιώσεως; Διότι έμφυτον ύπάρχει εις την γυναίκα τό μητρικόν φίλτρον, όπερ διαφοροτρόπως εκδηλούται εις πάντα τά ψυχικά αύτης αισθήματα, και τό όποιον προσδίδει εις τό βλέμμα αύτης την άκτινοβολόν εκείνην θωπευτικήν δύναμιν, και χρωματίζει καταλλήλως τόν τόνον τής φωνής, τής καταπραυνούσης πάσαν λύπην και έπαυξάνουσης πάσαν χαράν.

Και εις τό γήρας, ένφ κατά μοιραίον φυσικόν νόμον πάσαι αι δυνάμεις εξαντλούνται και εξασθενούσιν, ή ψυχική αύτη δύναμις επιτείνεται τόσον, ώστε προς έπούλωσιν των μάλλον αίματηρών πληγών τής ψυχής, μόνον έρρυτιδωμένη και τρέμουσα χείρ γραίας είναι κατάλληλος, μόνον έν τή καρδίχ αύτης δύναται νά εύρη τιστό ιδεώδες τής φίλιας, την όποίαν τά πάθη, αι ζηλοτυπίαί, αι έλαφρότητες, αι συγκινήσεις τής νεότητος καθιστώσι προβληματικήν. Η γραία δίδουσα την καρδίαν της πράττει τουτό άνευ όπισθοβουλίας και έπιφυλακτικότητος, εύγνωμονούσα μάλιστα προς την νεότητα, ήτις τή παρέχει την εύχαρίστησιν νά αγαπή, ήτις την τέρπει διά του κάλλους της και θερμαίνει την καρδίαν της διά του ένδιαφέροντος και τής έμπιστοσύνης της.

Και ή φίλια γραίας γυναικός είναι θησαυρός άνεκτίμητος! Μετά πόσης εύκολίας άποσπεί από τής καταπεπονημένης καρδιάς του αγαπωμένου προσώπου τό μυστικόν, όπερ πιζει και βασανίζει αύτην. Και τί γλυκύ στήριγμα ή έπεικτής αγαθότης και άφοσίωσις της!

Αρχόντισσα αύτη σεβαστή έν τή οικογενείχ ώς και έν τή κοινωνία έξασκεί κατά φιλανθρώπου νοσημοσύνης τό εύεργετικόν κράτος της. Αποστολή της είναι νά βοηθή τους άτυχείς και νά τείνη χείρα βοήθειας προς πάντα έχοντα άνάγκην τής γλυκείας προστασίας της. Αύτη έν τή ένγνωσμένη πείρα της άνευρίσκει και φέρει εις φώς πρόσωπα παραγνωρισθείσης άξίας ή άγνωστον ικανότητα. Διά του κύρους της δύναται νά άποδώσει άδίκως καταστραφείσαν ύπόληψιν, νά καταρρίψη συκοφάντους φήμας, νά συνδιαλλάξη τά έν τή οικογενείχ διεστώτα πρόσωπα, νά καταστή τέλος ή εύεργετική δύναμις του κέντρου, έν φ ζή.

Ίδου ό ένδοξος και ζηλευτός προορισμός τής γραίας γυναικός, όστις δύναται νά την κάμη νά λησμονήσει τους παροδικούς θριάμβους θορυβοποιού και φιλαρέσκου νεότητος. Ίδου τό γέρας και ή άμοιβή εκείνων, αίτινες ειξεύρουσι νά άπαρνώνται έαυτάς και νά φέρωσιν άξιοπρεπώς τό έξ άργυρών βοστρύχων διάδημα, δι' ου ό χρόνος στέφει την κεφαλήν των.

ΦΙΛΙΑ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

Β'.

Η άνυπομόνωσ άναμενομένη στιγμή έφθασε τέλος.

— Ειρήνη.

— Άγλαία.

Και ή μία έρρίφθη εις την άγκάλην τής άλλης. Μετά τάς πρώτας τρυφεράς περιπτώσεις ήρχισαν αι άτελεύτητοι εκείναι έρωτήσεις, αίτινες έπονται πάσης έγκαρδίου συναντήσεως. Άλλ' ένφ ή Ειρήνη παρεδίδοτο όλοψύχως και άνευ τινός ύστεροβουλίας εις την χαράν, ήν τή έπροξένει ή έπάνοδος τής φίλης της, επί τής μορφής τής Άγλαίας έπεφάνη σκια τις θλί-

ψως και άνησυχίας, εύθυσ ώς άντίκρουσε τους λάμποντας όφθαλμούς, τάς κοιλωθείσας παρειάς τής Ειρήνης, άμα ώς ψάσασα τάς χείρας της ήσθάνθη αύτάς ύποπυρεσσούσας.

Η Ειρήνη συναρπάσασα τό άνήσυχον και έταστικόν βλέμμα τής Άγλαίας, ειπεν αύτη μελαγχολικώς μειδιάσασα:

— Βλέπεις πώς με κατήντησε τό πάθος μου, ή άμφιβολία, εις ήν πρό τινος εύρίσκομαι; Άλλ' ήλθεσ τέλος, αγαπητή. Εύλογημένη έστω ή ώρα αύτη! Αισθάνομαι ότι ή ένταύθα παρουσία σου θά μοι φέρη εύτυχίαν. Θέλεις τώρα νά σοι τόν συστήσω; Είναι μέσα ή πρωινή του έπίσκεψις γίνεται πάντοτε κατ' αύτην την ώρα, εκτός τούτου ένγώριζεν ότι σάς άνάμενομεν και θά φλέγηται βεβαίως υπό τής έπιθυμίας νά γνωρισθί προσωπικώς μετά σου. Τφ ειπον τόσα περι ύμών, περι σου ιδιαίτέρως, ώστε κατώρθωσα νά μεταδώσω αύτφ μέρος του προς σε ένθουσιασμού μου. Έπειτα, προσέθηκε γελώσα, σε έχω πληρεξούσιον δικηγόρον μου επί τής ύποθέσεως ταύτης και πρέπει νά κάμης έναρξιν προκαταρκτικής δι' αύτην εργασίας. Άγωμεν λοιπόν.

Άφίνουσαι ήδη τάς δύο φίλας εις τάς παρουσιάσεις των, άς εξετάσωμεν τίνα τά αίτια, άτίνα προύκάλεσαν την άνησυχίαν τής Άγλαίας και συνεσκίασαν τάς πρώτας στιγμάς τής μετά τής φίλης της συναντήσεώς της. Εξ ής άμυγή πώς τις άνέμενε την χαράν άμφοτέρων προς τότο όμως είναι άνάγκη νά ανατρέξωμεν όλίγον εις τό παρελθόν.

Ός έπληροφορήθημεν ήδη έκ τής έπιστολής της, ή Ειρήνη δέν ειχε γνωρίσει μητέρα.

Η μητήρ της, μονογενής ώς αύτη θυγάτηρ, και σύζυγος λατρευόμενη, ειχεν άποθάνει έξ άνιότου στηθικού νοσήματος έν νεαρωτάτη ηλικία, καταλιπούσα διετή μόλις την μικράν Ειρήνην, εις ήν έκληροδότησεν όλας τάς χάριτας του σώματος, πάσαν την εύγένειαν τής ψυχής της, αλλά συγχρόνως και την λίαν άσθενικήν αύτης κρᾶσιν.

Τά πρώτα από του θανάτου τής μητρός της έτη διήλθεν ή μικρά έν τφ οικφ του πατρός της, μεταξύ τούτου και τής τροφού της. Η αγαθή αύτη γυνή, έθεώρησε καθήκόν της ιερόν, μη έχουσα ίδια τέκνα, νά άφιερωθί εις την περίθαλψιν του τέκνου εκείνης, ήν ώς ίδίαν θυγατέρα ειχεν αγαπήσει, ούδέποτε στέρξασα νά απομακρυνθί αύτης.

Η έν μέσφ των δύο τούτων παραφόρος αγαπώντων αυτών προσώπων ζωή ήτο εκείνη σπανίου τινός άνθους έντός θερμοκηπίου, ήκιστα βεβαίως δυναμένη νά συντελέσει εις έπίρρωσιν τής άσθενικής κρᾶσεώς της. Τό τοιοῦτον και αι προτροπαί φίλου του ιατροῦ έπεισαν τόν πατέρα της νά πέμψη αύτην, μόλις συμπληρώσασιν τό έβδομον τής ηλικίας της έτος, εις έν των άρίστων τής Πρωτευούσης Παρθεναγωγείων, έλπίζων ότι ή τακτική έν αύτφ διαίτα, και ή διά των Φροβελιανών κήπων και παιγνίων σωματική εξάσκησης ήθελον συντελέσει εις βελτίωσιν τής εύπαθοῦς αύτης ύγείας, παρέχοντα συγχρόνως τροφήν εις την παιδικήν διάνοιάν της. Και όντως ή μεταβολή τής διαίτης και ή τέρψις, ήν παρέχον τή μικρή τά μετά των όμηλικών, έν ύπαίθρφ ώς επί τό πλείστον, παίγνια, έσχον λίαν εύάρεστα επί τής ύγείας της άποτελέσματα.

Έν τφ σχολείφ ένγωρίσθη και μετά τής Άγλαίας, ήτις τοσαύτην έμελλε νά καταλάβη έν τή καρδίχ και τφ μετέπειτα αύτης βίφ θέσιν.

Αί δύο μικραί κόραι ήγαπήθησαν, άφ' ής στιγμής ειδον

κατά πρώτον άλλήλας, διά τότο έσυνείθιζον νά λέγωσιν ότι ή φίλια των έχρονολογεϊτο από τής νηπιακής αυτών ηλικίας. Έάν έβλεπέ τις έν τούτοις και τάς δύο όμοῦ θά ήρώτα τί κοινόν ήδύναντο νά έχωσι κατά τάς σκέψεις και τά αισθήματα τά κατά τό έξωτερικόν επί τοσοῦτον άνόμοια παιδία ταῦτα. Η μία άνεπτυγμένη σωματικώς, εύρωστος, ώραιοτάτη, ή άλλη λίαν μικρόσωμος, μικρόσωμος επί τοσοῦτον, ώστε νά φαίνηται πάντοτε κατά πολύ μικροτέρα τής ηλικίας της, διαφανής, με κᾶτι τό λίαν συμπαθές και έμπαθές εις τους όφθαλμούς, άπλως χαρίεσσα, χάριν όμως σαγηνεύουσιν, ύποδουλούσαν, άκαταμάχητον!

Εις τό ήθικόν, ή πρώτη εύφροσύνη, πρωτεύουσα εις όλα τά μαθήματα χωρίς νά κοπιήσει, δυναμένη νά διδάξη τάς μικράς της συμπαθητήρας, άλλ' εις άκρον αγαθή και ως έκ τούτου ούδόλωσ κομπάζουσα επί τή ύπεροχή της, ή δευτέρα έχουσα ικανήν άντίληψιν, αλλά μανθάνουσα μόνον όπως εύχαριστή τους άλλους, άφοσιουμένη μέχρι φανατισμού, με καρδίαν μαλακήν ως ό κηρός και ως έξ ένστίκτου δεχομένην πάντοτε τάς καλὰς μόνον άποτυπώσεις.

Όιος ό χαρακτήρ των δύο φίλων, τοιοῦτος άνέκαθεν ύπῆρξε και ό τρόπος τής αγάπης των.

Η Ειρήνη ήγάπα μετ' εξαίψως, μετά πάθους, άναιμυγνύουσα εις την αγάπην της μεγάλην δόσιν θαυμασμού διά την καθ' όλα άνωτέραν της φίλην αύτης. Η αγάπη άφ' έτέρου τής Άγλαίας, μολονότι έξ ίσου θερμή, έξ ίσου μεγάλη, ήτο ήρεμωτέρα, λαβοῦσα την αρχήν της έκ του οικτου, έν τή ειχεν έμπνεύσει ή θέα τής μικρᾶς ταύτης όρφανής, τής ώχρᾶς και συνεσταλμένης, ήτις προσηλοῦσα επ' αύτης τους μικρούς, αλλά περιπαθεστάτους μέλανας όφθαλμούς της, έφάνητο ως νά τή έλεγεν «άγάπα με» ως νά έξίτηι διά του βλέμματός της θωπείας, φιλήματα!

Ητο όντως συγκινητική ή θέα των τρυφερών τούτων πλασματών, έξ ών ή κατά τό φαινόμενον πρεσβύτερα ειχεν αναλάβει, όλωσ αυθορμήτως, παρά τή έτέρφ καθήκοντα μικρᾶς μητρός, άρυσθείσα την θέαν όντως έμπνευσίν της ταύτην έκ τής έμφύτου εις πάσαν γυναικείαν καρδίαν συμπαθείας προς τους πάσχοντα και άδυνάτους.

Τά νήπια έγέγοντο παιδία εισαχθέντα κατά κοινήν των γονέων συνεννόσιν ως έσωτερικαί μαθήτριάι του Παρθεναγωγείου, εις ό ώς ήμισύστικοί. Άχρις ώρας ειχον φοιτήσει. Αί μεταξύ των σχέσεις εξηκολούθουν πάντοτε αι αύται.

Τά παιδία γενόμενα νεάνιδες έπανέστρεψον τάς καλιάς των. Πάντοτε άχώριστα, πάντοτε έν άδελφικῶ συμπλέγματι άδιασπάστως συνηνωμένα! Και ήσαν εύτυχείς, διότι ήγαπώντο! Ποία μεγαλητέρα αληθώς εύτυχία κατά την ώραίαν ταύτην ηλικίαν, καθ' ήν ή ζωή παρίσταται ήμιν ως τερπνόν μαγευτικόν όνειρον, καθ' ήν τά πάντα και τους πάντας υπό τό πρίσμα του ένθουσιασμού ήμών βλέπομεν, ποία εύτυχία, λέγω, μεγαλητέρα εκείνης του νά έχη τις φίλην πιστήν και άφωσιωμένην, μεθ' ής άφόβως νά ανταλλάσση πάσας τάς σκέψεις και διανοήματά της, μεθ' ής νά άποτελῆ μίαν ψυχήν οὔτως ειπέιν εις δύο σώματα!

Έν μέσφ τούσης εύτυχίας, τούσης χαρᾶς, ύπῆρξε και νέφος εις τόν όρίζοντά των ή άκροφαλής ύγεία τής Ειρήνης, έξ ής άνησυχον έξ ίσου ό πατήρ και ή φίλη της, διότι άμφοτέροι κατείχον τό μυστικόν τής κληρονομικής παθήσεως, εις ήν ήτο

αύτη ύποκειμένη, κατά τους πολλὰς υπό των ιατρών έκφρασθέντας φόβους.

Εύτυχώς ή άπ' εύθείας ένδιαφερομένη Ειρήνη διετέλει εις άπάτην, εις παντελή άγνοιαν του έπαπειλοῦντος αύτην κινδύνου, επί τοσοῦτον μάλιστα, ώστε πολλὰς έλεγε γελώσα: «Έγώ δέν φοβοῦμαι τόν θάνατον. Άγαπῶ τόσφ την ζωήν, είμαι τόσφ εις αύτην προσκεκολλημένη, χάρις εις την εύτυχίαν, ήτις με περιβάλλει, ώστε ποτέ ό κκομοῦτσουνος αύτός δέν θά τολμήσῃ νά προβάλῃ ένώπιόν μου την ειδεχθῆ μορφήν του». Εις ταῦτα ή Άγλαία έμειδία μειδιάμα βεβαιασμένον και άκουσίως αύτης έπιπτεν εις μελαγχολικούς ρεμβασμούς, τους όποιους παντί θένει προσεπάθει νά άποδιώξῃ, μη θέλουσα νά είναι κακός οϊωνός. Πρό τινων μηνών έν τούτοις αι μελαγχολικαί αύται σκέψεις την έπεσκεπτόντο συνεχέστερον. Κατά τόν παρελθόντα Φεβρουάριον ή Ειρήνη προσβλήθεισα έκ βρογχοπνευμονίας ειχε μείνει επί όλοκληρον μήνα κληνήρης, εις φοβερὰν θέσασα άνησυχίαν τους περι αύτην. Η άνάρρωσις έπῆλθεν, αλλά και μετὰ τούτο δέν ήδύνατό τις νά ειπῃ ότι ειχεν αύτη ανακτήσει καθ' ολοκληρίαν τάς δυνάμεις της, άφ' ου ήναγκάστη νά διακόψῃ τά μαθήματα τής φωνητικής μουσικής, διότι ή φωνή της ειχεν εξασθενήσει και τό ἔσμα την εκούραζεν.

Εις πάντα ταῦτα, άτίνα ήσαν λίαν πρόσφατα έν τή μνήμη της, ή Άγλαία προσέθετε τά εις τάς δύο τελευταίας έπιστολάς τής φίλης της γραφόμενα και υπό δέους καταλαμβανομένη διηρώτα εκούρα. Ό έρωσ προξένει την πυρετώδη κατάστασιν, εις ήν αύτη διατελεί, ή άσθένεια; Και ή μυστική θλίψις του πατρός της, περι ής εις άμφοτέρας τάς έπιστολάς ταύτας άναφέρει, που έχει άρα γε την πηγήν της; Έν βλέμμα επί του ήλλοιωμένου προσώπου τής φίλης, μία ψαῦσις τής χειρός αύτης ήρκεσαν όπως δώσωσι την άπάντησιν εις πάσας τάς άνωτέρω έρωτήσεις της.

Η Ειρήνη δέν ήτο καλά. Η Ειρήνη έπασχεν ουκ μόνον ήθικώς, αλλά και σωματικώς. Περι τούτου ούδεμία τή έπετρέπετο πλέον άμφιβολία! Μέχρι τίνος όμως σημείου ειχε φθάσει τό κακόν; Τούτο ήγνώσει, διά τούτο έτρεψε, και τούτο έν τούτοις διακαώς έπεθύμει νά μάθῃ. Υπό τής σκέψεως ταύτης οὔσα έξ όλοκληρου κατειλημμένη έξήτησεν άκρόασιν παρά του Γεωργίου. Η συνέντευξις αύτη ήτο άλλως τε άναγκαια και δι' έν λόγον γνωρίζει ήδη ή άναγνώστρια.

Ηρχισεν από του ζητήματος τής ύγείας του μεζονος δι' αύτην σπουδαιότητος.

Ο Γεώργιος άμα έκ των πρώτων λέξεών της ένόησε περι τίνος έπρόκειτο, έμεινεν άναυδος, διστάζων, μη τολμών νά άπαντήσῃ. . . .

— Ιατρέ, επανέλαβεν ή Άγλαία, ή Ειρήνη πάσχει, τό ειξεύρω, τό βλέπω. Τό βλέμμα τρυφερώς αγαπώσης φίλης δέν άπατάται, δέν δύναται δυστυχώς νά άπατηθῆ. . . ειπέτε μοι εις ποιόν σημειον εύρίσκεται ή νόσος της; . . . αν διατηρήτε πολλὰς έλπίδας. . . ειπέτε μοι, σάς παρακαλώ, την πάσαν αλήθειαν.

— Με θέτετε, δεσποινίς, εις λίαν δυσάρεστον θέσιν. . . . Αναγκάζομαι, άφ' ου έπιμένετε, νά μη άποκρύψω άφ' ύμών την αλήθειαν, όσον όδυνηρά, όσον σπαρακτική και αν μοι παρίσταται αύτη. . ή θέσις της δος Ειρήνης είναι δυστυχώς. . άκούντως σοβαρά. . . εκτός τούτου ως ιατρός καθήκον έχω

νά σάς είδοποιήσω ότι, ή νόσος είναι μεταδοτική . . . σεις δέ πολύ νέα . . . εκτίθεσθε πολύ! . . .

‘Η Αγγλία δέκοψεν αυτόν άποτόμως σχεδόν.

— Δέν πρόκειται περί έμου, κύριε, πρόκειται περί υπέρβρωσης, περί ζώης, ήτις την στιγμήν ταύτην μοι φαίνεται μυριάκις τής ιδιαιχ μού πολυτιμότερα. Υπάρχουσιν έλπίδες; Διατί δέν άπαντάτε εις τούτο;

Τί να άπαντήση; Είδεν έναγωνίως προσηλωμένους επί τών ιδικών του τούς οφθαλμούς τής νέας κόρης. ‘Ητο ώχροτάτη, τά χείλη της ένικουόντο σπασμωδικώς, άλλα δέν έκλαιε. Πόσω προτιμότερα θά ήσαν τά δάκρυα.

‘Απήντησε λοιπόν μετριάζων, όσον ήδύνατο, την δριμύτητα τής πρώτης άπαντήσεώς του.

— ‘Ελπίδες; Υπάρχουσι βεβαίως πολλά. . . έπειτα ή νεότης, ή περιθαλψίς και αί φροντίδες.

Εις τούς οφθαλμούς τής Αγγλαίας έπεφάνη αίφνιδια τις λάμψις.

— Ναί κύριε, ή αγάπη μας, αί φροντίδες μας, ή νεότης, και . . . ό έρωσ σας . . . θά την σώσωσιν!

— ‘Ο έρωσ μου;

— Ανανιώσατε. Και ένεχείρισεν αυτόψ την τελευταίαν έπιστολήν τής φίλης της, ήν γνωρίζε ήδη ή ανανιώστρια.

‘Η έκπληξις, ήτις πρώτων δευτερολέπτων είχε ζωγραφηθή επί του προσώπου του Γεωργίου, υπεχώρει εις έκφρασιν άπειρου οίκτου, συμπαθείας σχεδόν, έφ’ όσον έποχώρει ή ανάγκωσις τής ρηθείσης έπιστολής, την όποιαν δέν ήδύνηθη να άποπερατώση χωρίς δάκρυα θαλερά, αληθοϋς συγκινήσεως δάκρυα άτινα ούδόλωσ έξήτησε να κρύψη, να καταβρέξωσι τας παρειάς του. Είναι ιδιον των ευγενών ψυχών να μη άκούωσιν έλαφρά τή καρδία ότι άλλος ύποφέρει εξ αίτίας των, έστω και άν όλως άκουσιώς ή εν άγνωίχ των έπροκάλεσαν την τοιαύτην θλίψιν.

Μετά την άνάγκωσιν τής έπιστολής άπειθυόμενος προς την πρό αυτόψ ίσταμένην και εν προφανεί συγκινήσει παρακολούθουσαν την επί του προσώπου του διαδοχήν των διαφόρων άυτων άίσθημάτων.

— Τί ζητείτε ήδη παρ’ έμου δεσποινίς;

— Την συνδρομήν σας όπως την σώσωμεν. Μά έννοήσατε, πιστεύω, δέν έννοώ την συνδρομήν τής έπιστήμης σας. ‘Ας συμμαχήσωμεν. ‘Η ΦΙΛΙΑ και ό ΕΡΩΣ, αί δύο μεγάλοι αύται δυνάμεις, θα καταρωθώσωσι βεβαίως εκείνο, τό όποιον μάτην έτως ζητούμεν εκ τής έπιστήμης. Θα έλεγον ή φιλία, ό έρωσ και ή πατρική στοργή, άλλ’ ό δυστυχής πατήρ της εις ήν θέσιν εύρίσκεται, φόβους μόνον και άνησυχίας δύνανται να παράσχη ήμίν.

— Δέχομαι την συμμαχίαν σας και δίδω ήμίν τόν λόγον μου, λόγον τιμίου άνδρός, ότι αν από έμέ έξαρτάται ή φίλη σας θά σωθή.

Ευγενείς και γενναία υπέρβρεις! Ματαιώς αγωνίζεσθε! ‘Ελέχθη ότι τό πεπρωμένον ούδεις να άποφύγη δύνανται και τό πεπρωμένον τής δυσμοίρου Ειρήνης ήτο να άποθάνη εν τψ κάλυκι τής ζωής αυτής, να μαρανθή πριν έτι άνθήση. Μάτην επιδαφιεύετε αύτη πΰσαν περίθαλψιν, υπερανθρώπους, όντως ήρωικούς καταβάλλετε άγώνας προς άποσόθησιν του έπαπειλουόντος αυτήν κινδύνου· ή παγερά του θανάτου χείρ έχει ήδη ψάσει τό άθρόν και λιπόσαρκον σώμα της. Αί ήμέραι της ει- σιν ήριθμημένοι, αί ήμέραι εν τούτοις αύται θά διαρρεύωσι γλυκαίαι χάρις εις ύμας, χάρις εις την άυταπάρνησιν σας.

‘Η Ειρήνη έπίστευσεν εις τόν έρωτα του Γεωργίου και ήτο εύτυχής. Τσαύτη μάλιστα υπήρξεν ή χαρά της, ότε εκ στόματός τής Αγγλαίας ήκουσε τό ήδύτατον άκουσμα, ότι εκείνος την αγαπΰ, ότε εκ τής τρυφερότητός του, των προς αυτήν τρόπων του έβεβαιώθη έτι μάλλον περί τούτου, τσαύτη ή καθ’ όλον τό πρόσωπόν της επί τή βεβαιότητι ταύτη διαχυθείσα αίγλη, ώστε ή φίλη της και αυτός ό Γεώργιος έπίστευσαν προς στιγμήν ότι είχαν έξογκώσει εν τή φαντασίχ των τόν κίνδυνον, ότι τό κακόν είχε σταματήσει και ότι ή αγαπητή των άσθενής έβαινεν ήδη επί τό καλλίτερον.

‘Η φαινομενική αύτη καλλιτέρευσις διήρκεσε μέχρι Σεπτεμβρίου, ένα περιόπου μήνα.

‘Ηδη ή νόσος έχει εισέλθει εις τό τρίτον αυτής στάδιον, ό βήξ κατέστη συχνότερος και ξηρός, έκαμε δέ και δύο αίμοπτώσεις, τας όποιās επηκολούθησε παρατεταμένη λιποθυμία. ‘Ο Γεώργιος άπεθαρρύνετο, ή Αγγλαία ήλιπζε πάντοτε, και εκ τής στοργής αυτής άντλούσα δυνάμεις έδιπλασίαζεν, εκατονταπλασίαζε τας περιποιήσεις της, την άυταπάρνησιν της· ό πατήρ, ό δυστυχής πατήρ είχε τό ύφος . . . παράφρονος.

‘Η Ειρήνη, μεθ’ όλας τας προφυλάξεις των περί αυτήν, ένόησεν επί τέλους.

‘Ητο φθισική.

Τό ειπε πρώϊαν τινά προς την φίλην της, εκείνη με εν φίλημα τή έκλεισε τό στόμα.

Μη έχουσα δυνάμεις να έγερθή διήρχετο τό πλείστον του χρόνου επί τής κλίνης της.

‘Ημέραν τινά, εύρισκόμεθα περί τά τέλη του μηνός Σεπτεμβρίου, ήθελγε να άνασκηκωθή, άισθανομένη άρκούσας, ως ειπε, προς τούτο δυνάμεις, κατόπιν έξήτησε να την μεταφέρωσιν εις τό έξώστεγον επί του άνακλίντρου της. ‘Ητο ώραία, χλιαρά, φθινοπωρινή έσπέρα, ό ήλιος εν όλη αύτου τή μεγαλοπρεπειΰ έβαινε προς την δύσιν του, τά πτηνά έτόνιζον τά τελευταία χσμάτΰ των, ή φύσις όλη έμειδία. ‘Η Ειρήνη παρετήρησε τόν ήλιον, την ήρεμούσαν φύσιν εν σιγή, είτα στραφείσα προς την παρά τό πλευρόν αύτης ίσταμένην φίλην της ειπεν αύτΰ μετά γλυκυπίκρου μειδιήματος.

— Τί έξαισιον θέαμα! μοι ένθυμίζε τό ποίημα «Πτώσις των φύλλων» Δέν λέγει εν αύτψ; Πόσον ώραίος είναι ό ήλιος εις τούς οφθαλμούς θνήσκοντος».

— Ειρήνη!

— Ακόμη θέλεις να άπατηΰ τόν έαυτόν σου, Αγγλαία;

Διά να σε λυψώ βεβαίως δέν σοι τΰ λέγω αυτά, προσέθηκε βλέπουσα ότι ή φίλη της δυσκόλωσ εκράτει τΰ δάκρυΰ της. Να ήξευρες πόσω ύποφέρω ανακαλύπτουσα εκάστην πρώϊαν επί του ώχρου προσφιλούς μου προσώπου σου τΰ δάκρυα άτινα την νύκτα χύνεις δι’ έμέ . . . ‘Ο Γεώργιος φαίνεται πολύ λυπημένος . . . άλλ’ εκείνος θα παρηγορηθή . . . εύκολώτερον. Σύ, Αγγλαία μου, σύ και ό καυμένος ό μπαμπΰς με τρομάζετε αληθώς! εκείνο τό βλέμμα του . . . δέν ήμπορώ να τό βλέπω . . . με κάμει κακόν! . . . ‘Αφ’ ου από τώρα τοιαύτη είναι ή άπελπίσις σας, τί θα είναι μετά; . . . Διά τούτο πρέπει, αγαπητή μοι, πρέπει να συνειθίστη εις την ιδέαν ότι . . . όλίγον ακόμη καιρόν θα με έχητε πλησίον σας.

— Τοιούτους πικρούς λόγους ήλιπζον ποτε να άκούσω από τό στόμα σου; Ειρήνη μου, αγάπη μου, ειπεν ή Αγγλαία όλούζουσα.

‘Η Ειρήνη έλαβε τας δύο αύτης χείρας, την έθώπευσε, την ήσπάζθη τρυφερώς σπογγίζουσα συγχρόνωσ τΰ δάκρυΰ της, άτενίζουσα δέ αύτην μετ’ άνεκφράστου συμπαθείας τΰ ειπε διά φωνής εκ τής συγκινήσεως μόλις άκουόμενης.

— Αυτό είναι τό θέλημα του Θεού, και εις τας άνεξερουνήτους Βουλΰς Του όφείλομεν, ως και ή ίδια πολλάκις ειπες να ύποτασσώμεθα . . . ‘Επειτα τίς οΰδεν άν αυτό, τό όποιον την στιγμήν ταύτην παρίσταται εις ύμας τόσω φοβερόν, τόσω φρικώδες, δέν είναι προς καλόν μου; . . . ‘Αποθνήσκω . . . εις ήλικίαν είναι αληθής, καθ’ ήν έπιθυμεί τις να ζήση, αγαπΰ την ζώην . . . άλλ’ άποθνήσκω τΰ μειδιήματα μόνον του βίου γνωρίσασα, την εύτυχίαν μόνον και χαράν . . . Πόσοι εν τψ κόσμω τούτψ, τΰ κοιλάδι ταύτη του κλαυθμώνος, ως παρά πολλών εκλήθη, δύνανται να ειπωσι τό αύτό; Πόσοι δέν ήλθον και άπήλθον πικρίας μόνον, όδύνην και παντοειδέις στερήσεις εκ τΰ ένταύθα διαμονής των άποκομίσαντες! . . .

Τίς μοι ήγγυάτο αφ’ έτέρου ότι και ή έμή εύτυχία ήθελεν εισθαι διαρκής, . . . ότι τό μέλλον μου ήθελεν εισθαι οϊον τό παρελθόν . . . ‘Απαιτείται μεγάλη σωματική και ψυχική δύναμις διά να παλαίση τις προς τούς σάλους και τας τρικυμίας τΰ ζωής . . . και εν έμοι . . . τό μεν πνεύμα πρόθυμον, ή δέ σάρξ άσθενής . . . ‘Αλλά μη κλαίης έτσι, αγαπητή μου, μοι ξεσχίζεις την καρδίαν, μοι αφαιρείς τό θάρρος μου . . . και έχω τόσην ανάγκην αύτου διά να ειπω δύο λέξεις και προς τόν καυμένον τόν πατέρα μου . . . να τΰ άφήσω μερικΰς παραγγελίας . . . άλλα τώρα άμέσως πριν έλθη ό Γεώργιος . . . έπιθυμώ να είμαι μόνη μετ’ αύτου . . . Τΰ λέγεις, σε παρακαλώ, να έλθη;

Τόσαι άλλεπάλληλοι συγκινήσεις, εις ήν θέσιν εύρίσκετο ή τάλαινα Ειρήνη, έπόμενον ήτο ότι ήθελεν την καταβάλει πολύ, έντελώς έξαντλήσει τας δυνάμεις της. ‘Αλλως τε ή θεΰ μόνη του πατρός της ήρκεσεν, ώστε να αυξήση την συγκινήσιν της εις βαθμόν άπερίγραπτον. ‘Εντούτοις διά φωνής συρίζουσής και υπό τΰς δυσποϊας συνεχώς διακοπτομένης κατώρθωσε να άφήση τας παραγγελίας της. ‘Αλλά μόλις έτελειώσεν, ήσθάνθη τας δυνάμεις της εκλιπούσας και έλιποθύμησε . . . την μετεκόμισαν επί τΰς κλίνης, εκεί δέ μετά πολλήν ώραν ήδύνηθησαν να την έπαναφέρωσιν εις τας άισθήσεις της. Την έπιούσαν έξήτησε να κοινωήση των Αχράντων Μυστηρίων, δύο δέ ήμέρας μετά την εκπλήρωσιν των θρησκευτικών αύτης καθηκόντων παρ έδιν εις τόν Πλάστην την άγνήν και άμωμον ψυχήν της, περιστοιχίζομένη υπό των τριών εκείνων προσώπων, άτινα τΰ τρία όμου άπετέλουν τό πΰν δι’ αύτήν, κατείχον όλην την καρδίαν της.

Αί τελευταία της λέξεις ήσαν Γεώργιε, Αγγλαία, πάτερ μου.

Γ’.

‘Ετος παρήλθεν από του θανάτου τΰς πολυκλαύστου Αγγλαίας.

‘Εν έτος! Πόσω ταχέως παρέρχεται διά τόν άμέριμον και άφροντιν, τόν με έλαφρόν ποδα διανύοντα τό στάδιον τΰς ζωής, πόσω βραδέως απ’ εναντίας επικάθηται επί των ώμων του κύπτοντος υπό τό βάρος άνηκέστου συμφορΰς! Οι δώδεκα ούτοι μήνες διά τόν πατέρα τΰς άτυχοϋς Ειρήνης ήσαν δώδεκα έτη φοβερού μαρτυρίου.

‘Η Αγγλαία όμοίως ήτο πάντοτε άπαρηγόρητος διά την στέρησιν του άγγέλου της (ως εκάλει την θνανούσαν φίλην της), μο- λονότι δέ άίσθημα άγνωστον τέως αύτΰ, ό προς τόν μνηστΰρα

έρωσ της, ήρχισε να αναφαίνηται πρό τίνος εν τΰ καρδίΰ της και να τΰ ύποψιθυρίζη λόγους γλυκαίς, τό άίσθημα ακοιθώς αυτό έκαμεν, ώστε να αναμνησκηται αύτη ζωηρότερον έτι εκείνης, ήτις θνήσκουσα δι’ εν πράγμα έσκέπτετο, πώς να έξασφαλίση την εύτυχίαν της.

Τρεις πρό του θανάτου της ήμέρας, έξομολογουμένη προς τόν πρό αύτΰς όλοφρομένον πατέρα της τόν διά τίν Γεώργιον έρωτά της, δέν έλεγεν αύτΰ με τό γλυκύ και ύποταταγμένον έκείνο ύφος της, με έκφρασιν άγίας εις τούς οφθαλμούς; «Τό θέλω, πατέρα μου, άκουσες; τό θέλω, ό Γεώργιος να πάρη την Αγγλαίαν». . . Δύο τόσω ευγενείς, τόσω καθ’ όλα όμοιαι υπέρβρεις επλάσθησαν υπό του Θεού ή μία διά την άλλην. . .

‘Ηδη κοιμού ήδέως, κοιμού ήσύχως, γλυκαία πολυκλαυστος κόρη! ‘Η έπιθυμία σου, ό υστατος διακχΰς σου πόθος εκπληροϋται ότον ούπω. ‘Η Αγγλαία έτοιμάζεται να τελήση τούς μετΰ του Γεωργίου γάμους της.

‘Η εκ λεπτού μαλλίνου ύφΰσματος χιονόλευκος νυμφική αύτης έσθΰς, ό εκ διαφανούσ τουλίου πέπλος, και τό εξ άνθέων πορτοκαλλέας διάδημά της πόσον αναδεικνύουσι την εκπαγλον καλλονήν της! Τό ήδύπικρον μειδιήμα, όπερ πλανΰται επί των χειλέων της, και τΰ δάκρυα, άτινα άφρόνωσ εκ των οφθαλμών της ρέουσι προσθέτουσι, δύνανται τις να ειπη, εις την άποστράπτουσαν καλλονήν της περισσότερον θελήγητρον. Δέν έλέχθη ότι αί ώραϊαι εισί τοιαύται και, όταν έτι κλαίωσι; Κλαίει και περιπαθώς ασπάζεται φάκελλον, όν εις χείρας κρατεί, δήλον ότι ή θεΰ αύτου προκαλείτην τόσω σφοδράν συγκινήσιν της. Τΰ ένεχειρίσθη ούτος πρό τίνων μόλις στιγμών υπό του Τραπεζίτου Β. πατρός τΰς άτυχοϋς Ειρήνης. ‘Επ’ αύτου δι’ ύποτρεμούσής γυναικειας χείρΰς έχουσι χαραχθή τΰ εξΰς.

Τΰ παμφιλτάτη μου Αγγλαία κατά την ήμέραν των Γάμων της· εκείνη, ήτις και εν τΰ άλλη ζωΰ θα εύχηται όπερ τΰς εύτυχίας της.

Ειρήνη

‘Εντός του φακέλλου περιείχετο ή ιδιαίτερα περιουσία τΰς μακαρίτιδος Ειρήνης, προσερχομένη εκ μητρικής κληρονομίας, ήτοι εκατόν χιλιάδες δραχμών εις μετοχΰς τΰς ‘Εθνικΰς Τραπεζΰς, όμοιον ποτόν προσέφερεν αύτΰ ως γαμήλιον δώρον ό Τραπεζίτης Β.

Πάντα τΰ άνωτέρω όφείλομεν να πληροφορήσωμεν την άναγωνίστριαν, συνέβαινον εν Κερκύρΰ, του γάμου τελουμένου εν αύτΰ ταύτη τΰ έξοχική οικίΰ, ήτις πρό έτους υπήρξε τό θέατρον τόσω θλιβερού συμβάντος, και ήτις είχεν άγορασθή υπό του Γεωργίου, κατ’ έκφρασθείσαν έπιθυμίαν τΰς παρ’ αύτου λατρευόμενης ήδη μνηστΰς του.

‘Εν τΰ γνωστΰ μικρΰ αίθούσΰ, εν ή πρόκειται να λάβη χώρα ή έροτελεσιΰ και εν τιμητική θέσει εύρηται άνηρτημένη λαμπρά έλαιογραφία, παριστώσα την Ειρήνην εις φυσικόν μέγεθος και εν στολή χοροϋ, ή σταΰς αύτΰς και ή έκφρασις του προσώπου της εισί τόσω φυσική, ώστε νομίζει τις ότι θα όμιλήση. ‘Η ειχών αύτη είναι δώρον τΰς κ. Φαρμακίδου προς την νύμφην της. ‘Η όντως άθρά και τρυφερωτάτη σκΰψις αύτη μαρτυρεί άρκούντως περί τΰς ύψιστάμενης μεταξύ των δύο τούτων γυναικειών καρδιών πληρσοτάτης άίσθημάτων άρμονίας.

‘Ηδη ή έπίσημος στιγμή έφθασεν. Οι ιερείς περιεβλήθησαν τΰ ιερΰ αυτών άμφια, οι μελλονύμφοι έλαβον τας θέσεις των και στενός, στενότατος κύκλος έσχηματίσθη περί αυτών, ά-

ποτελούμενος εκ των γονέων της νέμης, του αδελφού αυτής μείρακος 17ου, της μητρός του γαμβρού, στενών τινων συγγενών της οικογενείας Φαρμακίδου, και του Τραπεζίτου Β., κατ' αίτησίν του, παρισταμένου ως παρανύμφου.

Του τελευταίου τούτου ή συγκίνησης διαρκούσης της στέφεις υπήρξε τοιαύτη, ώστε επί τη θέα του δυσκόλως και πάντες οι άλλοι εκράτουν τὰ δάκρυά των.

Η στέφεις έτελειώσε. Πάντες προσέρχονται να άσπασθώσι τους νεονύμφους έπευχόμενοι αυτοίς. Προηγείται ο παρανύμφος. Άσπάζεται και τους δύο επί του μετώπου κλαίων, έπειτα υπό άκατασχέτου, ως υπό μαγνητικής έλκυόμενος δυνάμεως πλησιάζει την εικόνα της θυγατρός του και άφ' ου ήσπάσθη και ταύτην κατ' έπανάληψιν επί των παρειών, των οφθαλμών, τη λέγει διά φωνής εις άκρον θωπευτικής, διά τρόπον, τον όποιον λαμβάνει τις όσάκις άπευθύνεται προς παιδία.

« Είσαι ευχαριστημένη τώρα από τον μπαμπά, μικρούλα; »

Έν Βούλη τη 15 Ιουλίου 1892.

Ανθήπη Ι. Παλαμήδου

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΙΑΤΡΕΝΑΙ ΕΝ ΤΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΙ

Μέγας πάταγος γίνεται σήμεραν ότι και αί γυναίκες άποφάσασαι πλέον ν' αποβάλλωσι τον άρχαίον αυτόν περιορισμόν, επιδίδονται εις τὰ έπαγγέλματα, τὰ όποια μέχρι τουδε άνδρες μόνον εξήσκουν· εν τούτοις αυται μεθ'όλας τας παρακωλυούσας την πρόδον αυτών προλήψεις, κατελαβον έντιμον και περιφανή εν τη ιστορία της ιατρικής θέσιν· και δη άναγινώσκομεν ότι εν Αμερικη, εν Ρωσία και εν Γαλλία υπάρχουν οι γυναίκες έπαγγελλόμεναι την ιατρικήν και μετά ευδοκίμους εξετάσεις λαβούσαι την άδειαν της εξασκήσεως της επιστήμης ταύτης.

Επομένως πολλές των φιλομούσων κυριών θελει ενδιαφέρει να μάθωσιν, ότι και κατά την αρχαιότητα υπήρχον εν Ελλάδι γυναίκες ιατροί μεγάλην άποκτήσασαι φήμην και σπουδαίως την ανθρωπότητα ευεργετήσασαι. Η Έκκτη έτυχεν ως ιατρια θείας τιμάς. Η Μήδεια και η Κίρκη εξετέλουν θαυμασίας θεραπείας, μεταχειρίζεμεναι διάφορα χόρτα και άρωματικά λουτρά. βΑί γνώσεις των γυναικών τούτων περιωρίζοντο εις τὰ χόρτα και τας ιδιότητας αυτών, δεν ειχον ουδεμίαν σχέσιν με την χειρουργικήν και την ανατομίαν.

Διηγείται ο άρχαίος συγγραφεύς Παλαίφατος περι της Μηδείας ότι ανεκάλυψε φυτον διά του όποιου έχρωμάτιζε την κόμην ζανθην ή μελαιναν, ή και λευκήν.

Αί εν τη Όμηρικη έποχη αναφερόμεναι ιατροί είναι· η Οινώνη ή σύζυγος του Πάριδος, ή Αγαμήδη ή θυγάτηρ του βασιλέως Αίγείου. ή περιφημοτέρα πασών, ή ώραία Έλένη εις την όποιαν άποδίδεται και ή κατασκευή ποτου κατευνάστικου των πόνων· αυτη μίξασα τουτο με οίνον έδωκεν εις τον Τηλέμαχον και τους συντρόφους αυτού, όπως δι' αυτού λησμονήσωσι τας θλίψεις αυτών και λυτρωθώσι της μελαγχολίας ήτις κατείχε τας ψυχάς των επί τη άναμνήσει του Όδυσσέως.

Έν τοις ιστορικοίς χρόνοις μόλις επί Περικλέους άπαντώμεν ιατριαν, διότι επί πολλά έτη οι Αθηναίοι ειχον νόμον, όστις άπηγόρευεν αυστηρώς εις τας γυναίκας να εξασκώσι την ιατρικήν. Γέλος εύρέθη κόρη Αθηναία, ή Άγνοδίκη ήτις σπου-

δάσασα την επιστήμην, μετημφισμένη ως άνήρ επεδόθη εις την θεραπείαν γυναικείων νοσημάτων και τόσον πολυ έπέτυχεν ώστε μετά παρέλευσιν όλίγου χρόνου οι των γυναικείων νοσημάτων ιατροί άπώλεσαν όλην των την πελατείαν. Διο και κατήγγειλαν την αγένειον συνάδελφόν των, ως άπατώντα και άσποπλανώντα τας γυναίκας. Η Άγνοδίκη προσεκλήθη εις το δικαστήριον και εκει ήναγκάσθη να όμολογήση ότι εινε γυνή. Η ποιή ήν ο νόμος τη επέβαλεν ήτο βαρυτάτη και άναμφιβόλως θα κατεδικάζετο εν δέν έσπευδον εις σωτηρίαν της αι πλούσιαι και ισχυραι της πόλεως γυναίκες, αίτινες έμφανισθείσαι ενώπιον των δικαστών ειπον· « Σεις δεν ειθε άνδρες ήμων άλλ' έχθοι μας, διότι θελετε να καταδικάσητε εκεινην, ήτις μας διδει την υγείαν ».

Ουτω διά πολλών μέσων κατώρθωσαν να την άθώωσουν, και ή εξάσκησις της ιατρικής έπετράπη και εις τας γυναίκας. Εκτοτε αι ιατριαι έπλεόνεσαν και πρό πάντων διά τὰ νοσηματα των γυναικων και των παιδων μόνον γυναίκες προσεκαλοϋντο.

Τινες τούτων επεδόθησαν και εις την μελέτην ειδικων νοσημάτων, έφευρον νέας συνταγάς, και εξέδωκαν και ιατρικά συγγράμματα. Αλλαι πάλιν ενησχολήθησαν εις τὰ κοσμητικά πλήθος άπειρον βαφών και κωμωωτικών ειδών έπινοήσασαι.

Διάσημος ιατρια περι τον τέταρτον π. Χ. αιώνα ήτο η Άσπασία (ουχι η του Περ.) ή Άσπασία αυτη έγραψε πολλά συγγράματα μάλιστα περι Γυναικολογίας.

Και η νεωτέρα Λαίς ή Κορινθία ης το κάλλος εθαύμασεν ο Απελλής ήτο συγγραφεύς ιατρικών βιβλίων.

Η ιατρια Αντιόχης πρόστην όποιαν ο εκ Τάραντος Ηρακλειδης εις των διασημοτέρων ιατρών της αρχαιότητος αφιέρωσεν ιατρικόν τι σύγγραμμα, έφευρε γενικόν τι έμπλαστρον κατὰ του ιδρωτός, της ποδάγρας και της νεφρίτιδος. Έζη δε η Αντιόχης αυτη περι το 240 π. Χ. εν Σικελία.

Πρός τούτοις υπήρχον και δύο Κλεοπάτραι. η αρχαιότερα και η νεωτέρα· ουτω π. χ. η αρχαιότερα Κλεοπάτρα, παρήγγελεν εναντίον της φαλακρότητος όκτώ διάφορα φάρμακα, ών το ενεργητικώτερον και αληθώς θαυμάσιον ήτο το περιέχον τέφραν κεκαυμένων μυών, τέφραν κλιμάτων, κόνιν ίππειων οδόντων, λιπος άρκτου και μέλι.

Ετερον φάρμακον κατὰ της φαλακρότητος ήτο κόνις εξ άπεξηραμμένων κεφαλών μυιών. Αλλο πάλιν περιείχεν άπεξηραμμένα έντομα διαλελυμένα εντός ελαίου και οίνου.

Εκ μεταγενεστέρων ιατριών γνωσταί είναι άκόμη η εξ Έπιδαύρου Παμφίλη, ή εκ Ρόδου Μυρώ, ή Σπενδοϋσα και η Βερενίκη, αίτινες πᾶσαι μεγάλην έχαιρον παρὰ τοις συγχρόνοις αυτών φήμην, και αναφέρονται και εν μεταγενεστέροις ιστορικοίς συγγράμμασιν.

Η σύντομος αυτη αφήγησις, άποδεικνύει ήμιν ότι η υπό γυναικων εξασκουμένη ιατρική δεν εινε επινόησις των καθ' ήμας χρόνων, κατὰ συνέπειαν φέρει ήμᾶς εις το άπλοούστατον συμπέρασμα, ότι εν τῷ κόσμῳ ουδέν έστι το νέον, αλλά έπανάληψις άρχαίου λησμονηθέντος, ή καταστραφέντος εν τῷ μακρῷ των αιώνων διαστήματι.

Κωνσταντινούπολις, 23/5/7/92.

Αίκατ. Χ. Σαρματζίδου.

Η ΑΛΛΑΓΗ ΟΙΚΙΩΝ - ΠΟΙΑΣ ΝΑ ΠΡΟΤΙΜΩΜΕΝ :

Αντιόχισις εκ Παρισίων.

Η κατοικία μας εξασκει σπουδαιοτάτην έπιρραήν επί της υγείας του σώματος και του πνεύματός μας. Έντεϋθεν κατὰ τὰ τελευταία έτη πᾶσαι αι προσπάθειαι της κοινωνικής επιστήμης τεινουςιν εις την βελτίωσιν της οικοδομικής και εις υποδείξιν των όρων της υγιεινής προς έκλογήν καταλλήλου κατοικίας, εξ ής εξαρτάται η βελτίωσις της ανθρωπίνης φυλής.

Στατιστική έκδοθείσα ισχάτως ενταϋθα απέδειξεν ότι επί τεσσαράκοντα χιλιάδων οικογενειών εκ τριών προσώπων κατὰ μέσον όρον, αι είκοσι πέντε χιλιάδες ζώων εντός ενός και μόνου δωματίου. Η στατιστική αυτη είναι όπως δήποτε κοινή διά πάντα τὰ μεγάλα κέντρα, και δικαιολογει πληρέστατα τον ισχυρισμόν εξόχου υγιεινολόγου και μέλους του άγγλικου κοινοβουλίου, όστις απέδειξε δι' ακριβεστάτων ισχυρισμών ότι εν όλοι οι κάτοικοι του Λονδίνου ειχον κατοικίας αναλόγους προς τας των ευπορουσών τάξεων, ή θνησιμότης των ανθρωπων του λαου θα έμετριάζετο ετησίως κατὰ είκοσι πέντε χιλιάδας άτομα, άτινα αποθνήσκουσιν εξ αναιμίας, πνευμονικής φθίσεως, και διαδίδουσιν εν τη ζωη στοιχεια μολυσματικά και επιδημικά νόσους.

Και οντως αναμφιβόλον αποθαίνει ότι αι χοιράδες, ή φθίσις, οι ρευματισμοί και αι άλλαι νόσοι προσβάλλουσιν ιδίως τους κατοικοϋντας εις οικίας μη υγιείς· ότι η χολέρα, ή εύφλογία, αι τυφοειδεις επιδημιαί προτιμώσιν ιδιαίτατα τὰ άνήλια, υγρὰ και ρυπαρά δωμάτια των εργατών, τας μελαγχολικὰς ταύτας και επικινδύνους έστίας αναχρονισμού εν τῷ αιώνι του φωτός και της προόδου.

Δεν είναι εν τούτοις του παρόντος να αναζητήσωμεν ενταϋθα τον τρόπον της βελτιώσεως της υγιεινής καταστάσεως των ουτω διαιωμένων λαϊκών τάξεων. Θα περιορισθώμεν να σημειώσωμεν, κατὰ την έκφρασθείσαν ήμιν επιθυμίαν σας, τους όρους, υπ' ους δεόν να εκλέγηται το προς κατοικίαν διαμερίσμα, άπου μάλιστα η πρώτη Σεπτεμβρίου είναι υπό της συνηθείας καθιερωθείσα έποχή της αλλαγής των οικιών εν τη πόλει σας.

Και ακριβώς την συνήθειαν αυτην θα πολεμήσωμεν πρώτην, διότι εξ αυτης πολλά απορρέουσι κακά διά την υγιεινήν της πόλεως σας. Όταν όλοι οι κάτοικοι μετοιχώσι, συγχρόνως τότε αποθαίνει φυσικώς αδύνατος ο καθαρισμός της κενουμένης οικίας από των μολυσματικών μικροβίων, άτινα κρύπτονται υπό τὰ έπιπλα καθ' όλον το χρονικόν διάστημα της ένοικίασεως. Και εν έτι οι τοίχοι και τὰ σανιδώματα χρωματισθώσιν εκ νέου, τουτο κατ' ανάγκην γίνεται άπου ο νέος ένοικιαστής μεταφέρει τὰ έπιπλά του, επί των όποιων τὰ από των τοίχων διωκόμενα μικρόβια σχηματίζουσι τας φωλεάς των. Ιδου λοιπόν εν άποπον επιβλαβές εξ ίσου διά τε τους ένοικιαστὰς και τους ιδιοκτήτας, και το όποιον βαθμηδόν και κατ' όλίγον άνάγκη να καταργηθῆ.

Μετ' αυτώ έρχεται το ζήτημα των νέων οικοδομών. Πᾶσα νεόκτιστος οικία περιέχει εις μεγάλην δόσιν τελλουρικά μιάσματα, άτινα μετά του υγρου της οικίας άέρος μεταβάλλουσιν αυτην εις έστίαν ρευματισμών και περιοδικών πυρετών. Έν Αυστρια και Γερμανία υπάρχει νόμος, δι' ου δεν επιτρέπεται εις τους ιδιοκτήτας να ένοικιάσωσιν η κατοικήσωσιν εις νεόδητον οικίαν πριν παρέλθωσι τέσσαρες μήνες από της αποπε-

ρατώσεως αυτών. Κατὰ τους όρους εν τούτοις της υγιεινής άπαιτείται όλόκληρον έτος προς αποξήρανσιν νέας οικίας.

Ποιον πάτωμα είναι προτιμότερον προς κατοικίαν; Εις τας μεγαλοπόλεις τὰ ύψηλότερα πατώματα είναι και τὰ υγιεινότερα· τὰ ύπόγεια και τὰ ισόγεια είναι εν γένει υγρὰ, περιέχουσι δε και εις τον εν αυτοίς κυκλοφορούντα άερα μεγάλην δόσιν άνθρακικού όξέος, το όποιον ως βαρύτερον των λοιπών στοιχείων κατακαθίζει εις τὰ κατώτατα του άέρος στρώματα.

Τὰ προς δίαιταν και ύπνον δωμάτια άνάγκη να είναι μεγαλύτερα, εύάερα, εύήλια και να αερίζωνται καλώς.

Το ύπνοδωμάτιον άνάγκη να εισάγη καθ' έκαστην τουλάχιστον δέκα πέντε κυβικά μέτρον νέου άέρος, να έχη πάντοτε παράθυρον ανοικτόν προς τον ήλιον, διότι ύπνοδωμάτιον υγρόν και σκοτεινόν μεταβάλλεται ταχέως εις τάφον. Τὰ παράθυρα παντός δωματίου άνάγκη να κατέχωσι το πέμπτον του όλου δωματίου. Τὰ παραπετάσματα και οι τάπητες, αι έστίαι αυται παντός μιάσματος, πρέπει να είναι εξωρισμένα από των ύπνοδωματίων μας. Οι τοίχοι πρέπει να είναι ήλοιμμένοι και όχι πορώδεις και τὰ πατώματα βεβαμμένα και βερνικωμένα, όπως μη φιλοξενώσι μiasματικά μικρόβια.

Εις τὰ ύπνοδωμάτια, δια κλίμα μάλιστα γλυκὺ ως το ιδιόκόν σας, ή θερμάστρα εινε έντελώς περιττή. Σκεπάζεσθε θερμά και αποφεύγετε του να δηλητηριάσετε την ατμόσφαιραν τας ώρας του ύπνου, οτε θύραι και παράθυρα είναι κλειστά και η άνανέωσις του άέρος αποθαίνει αδύνατος. Ίνα δε ο άνηρ διατηρηται άγιός, αποφεύγετε του να επιτρέπητε να διαιτώσιν εις τὰ ύπνοδωμάτια σας γαλαί ή κύνες, όσον και αν τὰ συμπαθήτε, ως και φυτά, άτινα την νύκτα εισπνέουσιν όξυγονόν και αποπνέουσιν άνθρακικόν όξυ.

Παρίσιος

Μαρία Μοιν (ιατρός).

ΛΑΙΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ. ΛΟΥΤΡΑ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

Τετάρτη ώρα πρωίας. Το σκοτός παλαίει έτι άσθενώς προς το φώς. Έπί του ούρανού θόλου λαμπυρίζουσιν άμυδρότερον οι την νυκτερινήν έσθια του στερεώματος ποικιλλοντες άδάμαντες. Η σελήνη εξακολουθει λούσουσα με το άογυρον φώς της την κοιμωμένην πόλιν. Ης την ήμερον σιγήν διακόπτουσιν ήματα τρελλών πτηνών ή κρωγμός περιοδικός του άπέναντι του παραθύρου μου διαιωμένου εν ώρα κλωβή ζεύγους πολυχρόμων φασιάνων.

Γρήγορα, σπεύσατε! Η λαϊκή άμαξοστοχία αναχωρεί την τετάρτην και ήμισιαν ακριβώς. Θα χάσωμεν το τραίνον.

Ενδυσόμεθα ταχέως, πυρετωδώς και έντός ενός τετάρτου εύρισκόμεθα εις βαγόνιον της αναχωρούσης κατὰ την ώραν ταύτην λαϊκής άμαξοστοχίας του τροχιοδρόμου Αθηνών - Φαλήρου.

Τι πλήθος! τι θόρυβος! τι άλαλαγμός! τι χαρά! Ένώ ήμεις τριδομεν έτι μετ' ανίας τους νυσταλέους οφθαλμούς μας, το εκ χιλίων πεντακσίων ανθρωπων παντός φύλου και πάσης ηλικίας συνωστίζόμενον πλήθος εινε ζωηρότατον, ευδιάθετον, άδει, εύσολογεί, απολαμβάνει με όλας τας αίθήσεις του την χαράν της άρπυζισμένης ύσεως, ήτις παρίσταται με θέληγτρα και γοητεία άσυνήθη όλως δι' ήμας, αίτινες έγειρόμεθα πάντοτε μετά την ανατολήν του ήλιου.

Γιάννη, Κώστα, Μαρία, έλα δω, έλε ειδώ τόπο, ακούσονται φωναι διασταυρούμεναι και χειρονομιαί εμφαντικώταται και εισορμήσεις των νέων προσερχομένων και ιπποτισμός των κουτσαβάχθων, οίτινες έγειρονται—το σύστημα τουτο κατήγγησαν οι έξευγενισμένοι—Ινα παραχωρήσωσι την θέσιν των προς καλλιπαρείους εργατίδας, ή και προς γραΐαν έρρυτιδωμένων, ην άποκαλοϋσι κ ε ρ ᾶ μ ᾶ ν α ν.

Φύσις νεκρά! Όσα κάλλη και αν έχης, οσθν άρωμα και αν αποπνής, στην γραφικότητα και αν προσθήη η κατὰ την στιγμήν ταύτην της ανατολής του ήλιου και της δύσεως της σελήνης φωτοσκιάσις του θαυμασίου διαγραφόμενου βράχου της Ακροπόλεως και των περι ήμας λαμπρών τοποθεσιών, είσαι πάντοτε νεκρά. Η είκων της ζωής και της δράσεως, ήτις μᾶς περιβάλλει, άποσπᾶ όλόκληρον την προσοχήν μας, δεν μᾶς διδει καιρον να σε θαυμάσωμεν, να σε απολαύσωμεν. Είναι είκων πρωτότυπος, άτυπής, ιδιόρρυθμος, δανεισθείσα τὰ γόητρά της από αυτην την φύσιν, ήτις άγνοεί την επιτήδειαν, την υποκρισίαν, το ψεύδος.

Όλος αυτός ο κόσμος μεταθαίνει εις το Φάληρον, όχι δια να επιδειχθῆ, όχι δια να εκθέσθαι πολυτελείς ενδυμασίας και δάνεια, ως επί το πολυ, κάλλη, ως πράττει ο διακεκριμένος κόσμος· άλλ' ίνα λουθῆ εις την δροσέρην φαληρικην άντην, ίνα άναπνέσθαι την προνήην θαλασσίαν αύραν, ίνα ζωογονήν το σώμα τον το όποιον καθ' όλην την ήμέραν υποβάλλεται εις έξανθητικήν και κοπιώδη εργασία.

Ἡ σάλπιγξ τοῦ ὀδηγοῦ ἤγει τὸν ἀγῶνα καὶ μονότονον ἤχον τῆς. Τὸ πρὸς ἡμῶν μεγαθρόνον μωκάται, ἀποπνέον ἀθμητικῶς τὴν πύρινον πνοήν του' αἱ ἀμαξῆαι τρίζουσιν ὑπὸ τὸ βάρος τῶσσι πλήθους, καὶ βραδέως, μεγαλοπρεπῶς, ὁ σαρμός ἐκκινεῖ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἐν βλέμμα πρὸς τὴν ἀμαξίαν, ἐν τῇ οἱ πῖλοι μᾶς καὶ ἐπιμελεμέναι: πως ἐνδυμασίαι μᾶς ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ πικρονόαν. Φυσιογνωμίαι εὐχάριστοι, ὄμιθμοι καὶ εὐμορφοί, ἐνδυμασίαι ἀτημέλητοι: ἀλλὰ κῆλοισι, ὀρθοί, ἰσοκαταστάτοι, ἀποζημιούντες: μετ' ἐν βλέμμα διὰ πᾶτας τὰς λοιπὰς γραφικὰς καὶ πλαστικὰς ἀτελείας τοῦ προσώπου.

Ἐὼς μὴ τῆρ μετὰ τὸ λευκὸν νυκτικὸν μανδύλιόν τῆς ἐπὶ κεφαλῆς προσφέρει τὸν μαστὸν εἰς πεγουλὸν ἀγοράει, ὅπου πλατχίζει τὰ χεῖλη του μεθ' ἡδονῆς. Ἐκεῖ κορασίς δεκαπενταετής, μετ' ἀπαρτίστου ἐκστασίας ἀκίχουμένη πρὸ δύο νέων ἀνδρῶν τῆς τάξεώς τῆς, οἵτινες βλάουσιν ἐπ' αὐτῆς ὡς πρὸς ἐκπόρθην φρουρίου τῆς φλόγας τῶν πυρίνων βλεμάτων των, ἐνῶς ἡ γραῖα μᾶμμη μετ' ἰσοκαταστάτων ὄρων καὶ ὡς μούσμουλον ἐρρωτιδωμένον κακῶς συγκρατεῖ τὴν ὀργήν τῆς. Παρ' αὐτὴν ἀνὴρ μετῆλιξ ἀναπτύσσει εἰς τοὺς ἀκούοντάς αὐτὸν συντρόφους του τὰ ἐκ τῆς: πρῶντῆς ἐξεγέρσει: καὶ τὸν λουτρῶν προκύπτου κατὰ καὶ προετινέ, ὅπως ὄλοι ἀπὸ κοινοῦ ἐκπρόστων δι' ἐγγράφου τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν προδουτικὸν καὶ φιλόλαον διευθυντὴν τοῦ τροχιοδρόμου κ. Βωτύ, ὁ ὅποιος ἀπὸ ἀγένην πρὸς τοὺς πτωχοὺς ὤρσει τὴν ἀντὶ τριακονταλέπτου μετᾶσθαι καὶ ἐπιστροφῆν εἰς Φιλήθρον διὰ τὰς πτωχὰς λαϊκὰς τάξεις. Μάλιστα, κύριοι, λέγει ὁ αὐτοσχεδὸς ῥήτωρ ὅστις βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον προσελκύει τὴν προσοχὴν καὶ τὸν ἐν τῇ παρακειμένη ἀμύξῃ ἄφρο ἄρχισαν τὰ λουτρά καὶ κίνω αὐτὴν τὴν πρῶντῆς κροσσάδα αἰσιόνομαί ὄλην τὴν ἡμέραν τὸ σῶμά μου ἔλαβρό 'σάν πούπουλο.

Καὶ τὸ κεφάλι μαζῆ, τὸν δικόσπει: ἄλλο: εὐφρολογῶν. Μωρὸ καὶ κεφάλι καὶ τσάπα μού φαίνονται σάν φερέα, ἐξαιρουμένη ὁ ῥήτωρ, ὅστις δὲν ἡνώθησε τὴν εἰρωνεῖαν τοῦ συντρόφου του. Ζήτω λοιπὸν τοῦ δεισιφρονῆ! Ζήτω τοῦ μωσιού Βωτύ, λέγουσιν δύο τρεῖς ἄλλοι ἐνθουσιασθέντες.

Καὶ ἀληθῶς ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ διευθυντοῦ τῶν τροχιοδρόμων ἦτο εὐεργετικὴ διὰ τὸν πτωχὸν λαόν, ὅστις ἀαπᾶνως σχεδὸν ἀπολαμβάνει τὴν ἐπιμετὴν, τὴν εὐχαρίστησιν, ἐνταυτῷ δὲ καὶ τὴν εὐκαίαν διὰ τῶν τακτικῶν καθημερινῶν θαλασσιῶν λουτρῶν. Ἡ σωματικὴ καθαριότης, ζήτημα πάντοτε προβληματικὸν διὰ τὰς κατωτέρας κοινωνικὰς τάξεις, ἐπιτυγχάνεται ἤδη, καὶ οὕτω χάρις εἰς τὸν κ. Βωτύ ἔχον ἐναγκαλιζόμενος: μετᾶσθαι ἐπιδημικῶν καὶ μολυσματικῶν νοσημάτων.

Συριγμός: ὄξυς τῆς ἀσθματικῆς προχωροῦσης μηχανῆς μᾶς ἀποσπᾷ τὸν σκέψιν μᾶς τούτων. Ἐρῶσθε μὲν. Ἡ θέλασσα φέρει ἐπὶ τὸ φαῖόν τῶν χρωμάτων τοῦ ἡμῶστος, λατρεῖ καὶ ἡμέρας ἀναδιπλοῦται κατ' ἀποστάσεις καὶ ἐκσπᾷ εἰς τὴν παραλίαν, σχηματίζουσα ὄρατον ἐξ ἄφρου πλάισιον. Ὅλον εἶνε τὸ πλῆθος γύνεται ἀπὸ τὰς ἀμαξῆς ὡς ὀρηκτικὸς χείμαρος πρὸς τὴν θέλασσαν. Ἀναμῆς γυναῖκες, νεάνιδες, παιδίαι, ὀλίγον ἀπωτέρω οἱ ἄνδρες, ἐκδύονται καὶ ρίπτουσι εἰς τοὺς ὄροπεροὺς κόλπους τῆς Ἀμριτρίτης μετ' ἄμματος ἐθουσιώδη, διασχιζόντες ὡς δελφίνες τὸ κύμα ἢ δειλῶς—οἱ ἀγνοοῦντες κολυμβητὰ— μένοντες ἐπὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε θέσεως.

Θά ἔμειναν, νομίζομεν, εὐχάριστος ὄρας ὄλας ἐντὸς τοῦ ὕδατος, τὸτον ἀπολαμβάνουσι καὶ τέρπονται ἐν αὐτῷ. Δυστυχῶς τὸ μαῦρον θηρίον σοῦξι καὶ σπυδόντες ἐκδύονται καὶ καταλαμβάνουσι τὰς ἐν ταῖς ἀμαξῆαις θέσεις των. Ἐκεῖ προεμυατίζουσι: λιτότατα, ἀλλὰ μετ' ὀρεξιν θαυμασίαν καὶ ὁ ρητινότης ὅν φέρουσι ἐκ τῶν οἰκων των εἰς φαῖλας: ρεῖι ἄρθρον καὶ ὑπὸ τοὺς ἦχους ἀσμάτων, ἐνίστοι δὲ καὶ μουσιεῖς ἐπᾶνέρονται ἐν θριάμβῳ, ὑμνοῦντες τὸ δνομα τοῦ κ. Βωτύ, ὅστις ἀπέκτησε τοιαύτην παρ' ἡμῶν δημοτικότητα, διὰ τοὺς τόσους κόπους καὶ τὰς ἀκαμάτους φροντίδας του ὑπὲρ τῆς εὐθηνῆς καὶ ἀνετοῦ συγκοινωνίας τῶν περιχώρων.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΘΕΑΤΡΟΝ

ΘΙΑΣΟΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Εἰργασίαν καὶ ἐνταῦθα εὐεργετικὴν ὑπὲρ τῆς πρῶς ταγωνιστοῦ τοῦ θιάσου τούτου κ. Ἐλένης Χέλμη. Ἡ ἐκλογὴ ἐν τούτοις τοῦ ἔργου ἦτο ἀνεπιτυχής. Ἡ κ. Χέλμη ὅσον καὶ ἂν ἐπιτυγχάνῃ εἰς τοὺς «Ἰπποπότας» τῆς «Ομύλης» τὸ forte τῆς ἐν γένει εἶναι αἱ κωμωδία, εἰς τὰς κατ' ὄλην τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχει ἐράξιμον. Ἡ πᾶσα ἡ κόσμος ἐνευθεῖται ἐκ συρρέου πολλὸς μᾶλλον εἰς τὰς κωμωδίας καὶ διὰ τοῦτο ἦτον ἀραιότερος κατὰ τὴν εὐεργετικὴν τῆς συμπλοχῆς καλλιτεχνίας, πρὸς ἣν ἐν τούτοις προσηχέθησαν ἀνοδοῦσαι: πολλὰ καὶ ἄλλα ὄρατα ὄρατα.

Τὸ «Πράξιον Φουστάν» ἀποκτᾷ ἐπ' ὅσον παίζεται πλεῖονας συμπαιθείας καὶ ἐγείρει μετᾶς ἐνθουσιασμόν. Κατατάσσεται καὶ αὐτὸ εἰς τὴν σειράν των ὄρατων κωμικοδύλων τοῦ ἀτυχροῦ Κόκκου, ὃν φαίνεται προωρισμένος νὰ ἀναπληρώσῃ ὁ κ. Καλαποθάκης.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ. Χθὲς ἐπανάληψις τῆς «Μηδείας», εἰς ἣν τὸσον ἐπιτυγχάνῃ ἡ κ. Παρασκευοπούλου. Προηθὲς κωμωδία. Εἰς αὐτὰς ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ μέρος καὶ ἡ μοναδικὴ δραματικὴ καλλιτεχνία μᾶς. Εἰς τοῦτο ἔχει ἀδικον. Καταβιβάζει πάλυ ἐκστῆν καὶ ἐλαττώνει τὸ γόητρίν τῆς. Ὅταν τις ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς Τέχνης, πρέπει νὰ ἰδρῶσῃ ἐκεῖ τὸν θρόνον του καὶ νὰ μένῃ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ. Ἡ δεσποινὶς Gougeon, ἡ γλυκύφθογγος τοῦ Φαλήρου ὑψίφωνος μᾶς ἀπεκρίσθη διὰ τῆς Mignon, ἧτις ἐδόθη ὑπὲρ τῆς συμπλοχῆς ὑψίφωνα. Κόσμος πολλὸς, πρὸς πολλὸς, ἀνθη ὄρατα καὶ ὄρατα πολύτιμα. Ταύτην διαδέχεται ἡ δεσποινὶς Pirard, ὑψίφωνος, ἧτις ἐφαλλε χθὲς εἰς τὸν Petit Duc. Περί αὐτῆς προσεχῶς.

BIBLIA

Fête de fleurs. Παρὰ τοῦ γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων ἔργων του μουσοργου κ. Κωσταντίνου Μπέτσου ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ὄρατικὸν βάλ, τὸ ὅποσον πωλεῖται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἐστίας» καὶ εἰς ὅλα τὰ μεγάλα γαρπωλεῖα. Τὸ συλλεπόμενον θερμῶς πρὸς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μᾶς.

Ἡ Τέχνη τοῦ ζῆν. Τὸ ὄρατον τοῦτο ἔργον τοῦ Γουσταύου Σίμωνος ἐκδίδει ἀνὰ φυλλάδια ὁ γνωστός βιβλιοπωλὴς κ. Θ. Σουτῆς κατὰ ἐπιτυχστά τὴν μεταφρασὴν τῆς δος Εἰρήνης Κανάκη. Ἐκστῶν φυλλ. τιμᾶται λεπτῶν 20.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Ν. Π. Κ. Βραζιλαν. Φρ. χρ. 98 ἐλήθησάν πρὸς ἐξόφλησιν. Μωρὰς ὁ χαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν. — Δκ Τ. Κ. Μεσολύγγιον. Ἡ λήθησθ' ἀλλ' εἶχεν ἀρχίσει ἡ δημοσίευσίς τῶ νέου διηγηματικῶ. Βραδύτερον. Ἐδόθη ἡ σημείωσις, ἀλλ' ἴτω: τὰ φύλλα παρέπεσαν. Ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει σημειώσατε καὶ πάλιν ἀριθμῶς, διότι ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη δὲν ὑπάρχει. — Κον Ἄγγ. Ν. Κ. Ἄνδρον. Ἐλήθησαν. Μωρὰς καὶ θερμῶτα: εὐχαριστίας. Ἐλυθησθῆμεν δι' ἐπιστομῶν δυστύχημα. Γράφομεν. — Κον Κ. Δ. Π. Σαζοῦπολιν. Συμμεροφύμεθα ὀδηγίας σας. Γράφομεν. — Δκ Κ. Ρ. Μετῶληνην. Δημοσιεύθησθαι εὐχαριστίας. — Κον Αἰ. Μ. Γενεῶν. Δὲν εἶναι τὸσον εὐκολοὶ αἱ ταιαῦται ἐπισκέψεις. Ἐν ἐν τούτοις ἡ γολέρα δὲν ἐξηπλοῦτο κατ' ἐκάστην ἴσω: θὰ τὸ ἀπερασιζόμεν. — Κον Β. Κ. Ἀθήνας. Ἄρα εἶομεν δίκαιον, δι' ἰσχυρίζομεθα ὅτι ὁ ἄριστος παρήγορος: ἐν πᾶσι συμφορᾷ εἶναι ἡ ἐργασία. — Κον Α. Ρ. Σκ. Ἀλεξάνδρειαν. Συνδρομὴ ἐλήθησθ'. Εὐχαριστοῦμεν. — Κον Α. Κ. Οἱ Beaulieu. Συνδρομὴ ἐλήθησθ'. εὐχαριστοῦμεν. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — Κον Θ. Π. Σμύρνην. Φρ. χρ. 16 ἐλήθησθ'. Ἡ δεσποινὶς Φ. δὲν ἔχει πληροῦσαι τὴν συνδρομὴν τῆς τοῦ 1891. — Κον Ε. Ε. Ἀλεξάνδρειαν. Ζητούμενοι ἀριθμοὶ δὲν ὑπάρχουσιν. Ἀποστείλατε συνδρομὰς, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ κρατῶμεν λῆσμούς: διὰ τὸσον μικρὰ ποσά. — Κον Σ. Α. Γουόργεθον. Ἡ ἐπιστολὴ σας ἐλήθησθ' εὐχαριστίας. Γράφο. — Ἀθηλαῖαν. Χαλικηδόνα. Δυστυχῶς εἶναι πολὺ ἀτελής. Δὲν ἐνοοῦμεν ὅμως τὸ σκόπιμον τῆς ταιαύτης ἀτελείας, ὡς λέγετε. Εἶναι μᾶ παραδοξολογία τὴν ὅποιαν ἴτω: θὰ μᾶς ἐξηγήσητε. — Κον Κ. Κ. Κόδρον. Ὁραία ἐπιστολὴ σας: ἐλήθησθ'. Ζηλεύω τὸν ἐν τῇ ἐξοχῇ βίον σας, ὅν μετὰ τόσης χάριτος περιγράφετε, καὶ ἰδίως τὰς ἀπολαύσεις μετὰ τῆς μικρᾶς Πένας. Ἀποστείλατε πληρετέραν περιγραφήν πρὸς δημοσίευσιν. Τόσον μετ' ἡρεσκῆν ἡ ἐπιστολὴ σας, ὅστε ἐὰν ἤξευρα οἱ μοὶ τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ τὴν ἐδημοσίευσον. Γράφο. — Κον Β. Β. Β. Κισσόν. Συνδρομὴ ἐλήθησθ'. Εὐχαριστοῦμεν. — Κον Δ. Γ. Μπ. Γαλάζιον. Ἐπισπεύσατε ἀποστολήν. Τὴν ταιαύτην παρᾶκλησιν ἀπειθύνουσι πρὸς πάντας τοὺς καθυστεροῦντας ἀναποκρίτας καὶ συνδρομητὰς μᾶς. — Κον Αἰ. Σ. Κηπολιν. Ὁρατον. Δημοσιεύεται εὐχαριστίας. — Κον Ν. Α. Κ. Κηπολιν. Ἐκερδήσατε ἐξωτερικὴν φιλίτησιν. Δύνασθε νὰ ἐγγραφῆτε μέχρι 1ης 7ορίου. — Κον Θ. Κ. Ἀδριανούπολιν. Ἐνταῦθα δὲν λειτουργεῖ δυστυχῶς ταιαύτη σχολή. Εἰς Πειραιᾷ ἰδρύεται κατ' αὐτὰς ταιαύτη. Θὰ προσπαθῆσω νὰ ἀναποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας. — Κον Εὐ. Τρ. Βάρων. Φύλλα παρελθόντων ἐτῶν δὲν ὑπάρχουσι. Νέα συνδρομητικὴ ἐνεγράφη. — Κον Ν. Κ. Καλλιάριον. Ἐνεγράφητε. Συνδρομὴ ἀποστέλλετε πρὸς ἡμᾶς ἐντὸς συστημένῆς ἐπιστολῆς εἰς γραμματὸσθημα αὐστριακά, ἢ τουρκικά, ἀδιάφορον. — Κον Δ. Κ. Κωνσταντῆσαν. Φρ. χρ. 16 ἐλήθησθ'. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Σχορδαλιὰ. Λαμβάνετε πενήντα δράμα φῦγον ἀμυγδάλου καθαρισμένην, ἑκατὸν εἰκοσι δρ. φουνοῦκα ἐπίσης καθαρισμένα καὶ ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ των φλοιού καὶ τὰ κοπανίζετε ἐντὸς ἰγδίου μαρμαρίνου μέχρις οὗ συσσωματωθῶσι, Καθαρίζετε 5—6 σκελίδα: ἐνὸς σκόρδου, τὰς κόπτετε φιλὰς τὰς τρίβετε ἰδιαίτερος καὶ τὰς ἐνόνετε μετὰ τὸ ἄνω μίγμα σας. Βρέχετε τότε τὴν φῦγον μᾶς: λευκῆς ἀρράτης φρατζόλας, τὴν στίθετε καλῶς καὶ τὴν ἀναμιγνύετε μετὰ ἄνω ἐργασίαν ἐξαιρουμένης αὐτῆς. Περνάτε ὄλα μαζῆ ἀπὸ λεπτὸν κόσκιον. Συγίξτε 80—100 δρ. ἀγουρόλαδον καὶ ἀρχίξτε νὰ ρίπτετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐργασίαν τὴν σκορδαλιὰν σας καὶ περιστρέφουσα αὐτὴν πάντοτε ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. Ἐὰν τὸ ἔλαιον τὴν σφίγῃ πολὺ, τότε προσθέτετε λεμόνι, ἐνοοῖτε δὲ καὶ τὸ ἀνάλογον ἄλας. Ὅταν ἡ γέουσις τῆς σᾶς φαῖνῃ καλὴ ὡς πρὸς τὸ λεμόνι, εἶναι ὅμως ἀκόμη πολὺ πυκνὴ, τότε προσθέτετε ὀλίγον ὕδωρ ἀνὰ σταγόνας καὶ ἐξαιρουμένης νὰ τὴν ἐργάζησθε, μέχρις οὗ γίνῃ λευκὴ καὶ ὄρατα ὡς ἀλοιφή.

ΕΧΕΤΕ πόσμον τὸ μικρὸν σκυλλῆνι σας, ἢ τὸν ἵππον ὃν ἵππευτε ἢ πᾶν οἰκόστικον ζῶον, πρὸς τὸ ὅπτιον τρέφετε ἰδιαίτερον συμπάθειαν, ἀποτανήθετε πρὸς τὸν νεωστὶ ἐκ Γαλλίας καὶ Γερμανίας ἀφίχθησθαι κτηνίατρον κ. Ραφαήλ. Ἡ ἀρτία ἐπιστημονικὴ μόρφωσις, ἣν ἀπέκτησεν ἐπὶ σειράν ἐτῶν ἐν Γαλλία καὶ Γερμανία, ἐξασφαλίζει εἰς πᾶν ἐξ ὄλας δῆποτε νόσου προσβληθῆν ζῶον πλήρη καὶ ταχυτάτην θεραπείαν.

Ὁ κ. Ἀντωνίος Μουστακῆς
Ἴατρος παθολόγος μορφωθείς εἰς τὰς ἰατρικὰς τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας Ἀκαδημίας καὶ χρησιμῶσας βοηθὸς τῶν διασημοτέρων παθολόγων, ἐξασκεῖ ἀπὸ τινος τὴν ἐπιστήμην του ἐν τῇ Ἑλληνικῇ πρωτεύουσῃ. Πληροποροῦμένη θὰ εἶνε ἀριστος εἰς τὸν παθολογικὸν κλάδον καὶ τὸν συνιστώμεν εἰς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μᾶς.

Ἡ κ. ΚΑΡΑ ΣΤΙΝΗ, ἡ γνωστὴ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού διευθυντρία τοῦ πλουσιωτέρου τῆς πρωτεύουσῆς κωμμοτηρίου, ἀναχωρεῖ κατ' αὐτὰς εἰς Παρίσιος πρὸς πλουτισμὸν τοῦ καταστήματός τῆς.
Δέχεται παραγγελίας χειροκτινῶν, μύρων, ἀλοιφῶν καὶ ἀρωμάτων παρὰ πασῶν τῶν πελατιδῶν τῆς, ἅς ἐπιθυμῆι πρὸ παντός ἄλλου νὰ εὐχαριστήσῃ. Ἄς ἀποτανήθωσι λοιπὸν πρὸς αὐτὴν καὶ αἱ ἀναγνωστρίαί μᾶς, ἀφου τῆ παρακλήσει μᾶς ἀναλαμβάνει εὐχαρίστως καὶ τὰς παραγγελίας αὐτῶν νὰ ἐκτελέσῃ.

ΠΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΩΡΑΙΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Καθιερώθη πλέον νὰ μὴ ὑπάρχωσι δύο γυνῶμαί περὶ τῆς ἐξαιρετικῆς ἐπιτηδειότητος τοῦ κ. Τσάμη ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχῆ κατασκευὴν ὑποδημάτων. Οἱ ἄνδρες, οἵτινες τόσον πολὺ περιπατοῦσι, κατανατᾷ νὰ φέρωσιν ἐπὶ τοῦ καὶ τρία ἔτη ὑποδήματα κατασκευασθέντα παρὰ τοῦ κ. Τσάμη, ἐν ᾧ αἱ κούρραι οὐδαμῶ ἄλλου εὐρίσκουσι συνδυαζόμενας τὴν στερεότητα μετὰ τῆς κομψότητος καὶ εὐθηνίας.